

**ΕΝΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΣΚΑΚΙΟΥ ΧΩΡΙΣ ΝΙΚΗΤΕΣ ΚΑΙ
ΗΤΤΗΜΕΝΟΥΣ**

Της Ασπασίας Μισιχρόνη

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΚΑΤΕΡΙΝΑ
- B) ΠΩΛΙΝΑ
- Γ) ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
- Δ) ΠΩΛΙΝΑ (παρελθόν)
- E) ΑΓΟΡΙ

Είναι Άνοιξη. Μεταφερόμαστε σε μια θορυβώδη και πολυσύχναστη λεωφόρο της Ουάσιγκτον, νωρίς το πρωί. Ο ήλιος είναι κρυμμένος πίσω από μουντά σύννεφα που προμηγνύουν την επερχόμενη καταιγίδα. Στο δρόμο περπατούν δύο κοπέλες, φίλες ηλικίας περίπου 16 χρονών. Το χρώμα του δέρματός τους διαφέρει. Η Κατερίνα έχει πιο ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα σε αντίθεση με την αφροαμερικανίδα Πωλίνα. Προχωρούν βιαστικά για να φτάσουν εγκαίρως στα σπίτια τους. Παρόμοιο βιάδιμα έχουν και οι υπόλοιποι περαστικοί. Τα ρούχα τους είναι ελαφριά χωρίς ωστόσο να παραπέμπουν σε καλοκαιρινά. Εκκωφαντικοί ήχοι από κορναρίσματα και ο ακούραστος παλμός και το βουητό της πόλης επικαλύπτουν πολλές φορές την συζήτηση των κοριτσιών. Κάνουν λίγα βήματα πιο μπροστά στη σκηνή και χαμηλώνει λίγο ο θόρυβος.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

Τι έγινε Πωλίνα; Από όταν ήρθα να σε πάρω είσαι κάπως σκεπτική, λίγο απόμακρη. Συνέβη κάτι;

ΠΩΛΙΝΑ:

Όχι μωρέ τίποτα το ιδιαίτερο. Απλώς τσακώθηκα το πρωί με μια γειτόνισσα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

Τη γνωστή;

ΠΩΛΙΝΑ:

Ε ποια άλλη;

(κάνει μια απότομη κίνηση δείχνοντας την απόγνωση και τον εκνευρισμό της).

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

Τι σου έκανε τώρα;

ΠΩΛΙΝΑ:

Από το πρωί με κοιτάζει παράξενα αλλά δεν της έδωσα σημασία. Κοιτούσα την αλληλογραφία μήπως κάποιο γράμμα προορίζεται για μένα. Και ξαφνικά πετάγεται πάλι αυτή η ανακατώστρα δίπλα μου και άρχισε να μου φωνάζει και να με κατηγορεί. **(Η φωνή της μεταβάλλεται γίνεται κάπως πιο τσιριχτή προσποιούμενη περιπαιχτικά το ύφος και τον τόνο της γειτόνισσας).** «Και τα γράμματα ήρθες να μας κλέψεις τώρα; Δεν σου έφτανε το βάζο;»

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

Το βάζο; Ποιο βάζο; Έχω χάσει επεισόδια μάλλον.

ΠΩΛΙΝΑ:

Α ναι ξέχασα να στο αναφέρω. Τις προάλλες περίμενα ένα πακέτο. Το διαμέρισμά της όπως ξέρεις είναι δίπλα στο δικό μου. Εκείνη είχε παραγγείλει ένα βάζο και νομίζοντας εγώ πως είναι το δικό μου πακέτο το πήρα στο σπίτι μου. Δεν πρόλαβα καλά-καλά να το ανοίξω και άρχισε α ουρλιάζει και να ωρύεται η άλλη. **(Ξανά ο ίδιος τόνος φωνής συνοδευόμενος από έντονη κίνηση χεριών στον αέρα).** «Κλέφτης, κλέφτης! Ή μάλλον όχι, σίγουρα οι διπλανοί το πήραν». Άρχισε να χτυπάει τόσο δυνατά την πόρτα που νόμιζα ότι θα την γκρεμίσει. Αφού μόλις της άνοιξα παραλίγο να φύγει έξω από το παράθυρο με τη φόρα που είχε πάρει.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: **(γελάει)**

ΠΩΛΙΝΑ:

Είχε σηκωθεί στο πόδι όλη η πολυκατοικία. Νόμιζαν ότι κάτι έπαθε. Φυσικά όταν συνειδητοποίησα τι έγινε, δεν συμμερίστηκαν και ιδιαίτερα τον παραλογισμό της και επέστρεψαν στα διαμερίσματα τους. Της ζήτησα συγγνώμη για την παρεξήγηση παρά το ρατσιστικό της σχόλιο. Έδωσα τόπο στην οργή γιατί δεν ήθελα μόλις είχα μετακομίσει να έχω μπλεξίματα με τους γείτονες. Εκείνη με κεραυνοβόλησε με το βλέμμα της, πήρε το πακέτο της και βρόντηξε την πόρτα πίσω της.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

Καλά έκανες και δεν αντέδρασες. Άφησέ την μωρέ κάποιοι άνθρωποι είναι κολλημένοι στο '60.

ΠΩΛΙΝΑ:

Ναι το ξέρω. **(Το πρόσωπό της σκοτεινίασε από ένα συνονθύλευμα απογοήτευσης και αγανάκτησης).** Μου συμβαίνει συχνά. Και σε μένα και στην οικογένειά μου. Πάντα συνέβαινε αλλά είχα μια ελπίδα πως κάτι θα άλλαζε στην κοινωνία. Για όνομα δηλ. είναι 21ος αιώνας **(έντονη κίνηση των χεριών).**

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

Δίκιο έχεις είναι απαράδεκτο πως μπορεί κάποιοι άνθρωποι να είναι τόσο κολλημένοι. Πάντως εμείς από την εποχή της γιαγιά μου της Κατερίνας ακόμα πιστεύαμε στην ισότητα και στη σημασία της διαφορετικότητας.

ΠΩΛΙΝΑ:

Α κι εγώ το όνομα της γιαγιά μου έχω πάρει. Θυμάμαι ακόμα να μου λέει όταν ήμουν μικρή, ιστορίες για το ένδοξο παρελθόν της και για την καθημερινή της βιοπάλη ως «σκούρη» μετανάστρια.

Αναδρομή! Μεταφερόμαστε λίγα χρόνια μετά το 1958. Το ερευνητικό κέντρο της NASA μέχρι πριν λίγο καιρό έψαχνε άτομα που να γνωρίζουν άριστα μαθηματικά για να αναλάβουν τη σχεδίαση και τον υπολογισμό των απαραίτητων διορθώσεων ώστε να στείλουν τον άνθρωπο στο διάστημα. Βρισκόμαστε στα γραφεία. Όλη η αίθουσα είναι γεμάτη ασφυκτικά με έδρες, στην δεξιά γωνία εκ των οποίων αναγράφεται σε ένα ταμπελάκι το όνομα κάθε υπαλλήλου. Είναι αργά το βράδυ και αίθουσα είναι άδεια. Σκάλες στο βάθος της αίθουσας οδηγούν σε μια άλλη μικρότερη. Ο τοίχος καλύπτεται από τζάμι προκειμένου ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ να επιτηρεί τους εργαζόμενους – των οποίων η βάρδια είχε τελειώσει εδώ και ώρα. Σηκώνεται από το γραφείο του – στο βάθος δεξιά – έτοιμος να φύγει, όταν η κοπέλα που με μεγάλο ενδιασμό προσέλαβε να επιμεληθεί του υπολογιστικού κομματιού, μετά την προτροπή της γραμματέας του, εισέβαλε στο γραφείο του. Ήταν μελαμψή όμως τα μάτια της και το χαμόγελό της άστραφταν στο ημίφως. Φαινόταν κουρασμένη αλλά συνάμα ενθουσιασμένη.

ΠΩΛΙΝΑ:

Τα κατάφερα! Βρήκα πως θα στείλουμε τον άνθρωπο στο διάστημα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Είσαι σίγουρη; (διστακτικός ο διευθυντής βλέποντας την ταλαιπωρημένη έκφραση ζωγραφισμένη στο πρόσωπο της εργαζόμενης του). Έχουν περάσει μόνο τέσσερις μέρες είναι αδύνατο. (μονολογεί) Όλοι το έλεγαν ότι δεν είσαι ικανή γι' αυτή τη δουλειά.

ΠΩΛΙΝΑ:

Ναι η αλήθεια είναι ότι είχα να αντιμετωπίσω και τον χλευασμό όλων των «συναδέλφων» μου. (τόνισε επιδεικτικά την τελευταία λέξη). Τις ημέρες που βρίσκομαι εδώ φρόντισαν να κάνουν αισθητή την αντίληψή τους στην απόφασή σας να με προσλάβετε. Μου πείραζαν τα πράγματα, με υποτιμούσαν μου έπαιρναν τον καφέ μου. Για να μην σχολιάσω την επιδεικτική αδιαφορία που έδειχναν κάθε φορά που τους έκανα την παραμικρή ερώτηση.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Ήσουν ενήμερη για την κατάσταση πριν έρθεις.

ΠΩΛΙΝΑ:

Το γνωρίζω. Γι' αυτό και σημειώνω πρόοδο την νύχτα μετά το καθορισμένο ωράριο.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Μάλιστα... Και δηλαδή βρήκες όντως πως θα κατακτήσουμε το διάστημα;

ΠΩΛΙΝΑ:

Πείτε το και έτσι. (μικρό χαμόγελο ευχαρίστησης και περηφάνιας, αυτοπεποίθησης. Του δίνει κάτι χαρτιά με υπολογισμούς...) ρίξτε μια ματιά σας παρακαλώ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: (Ανέκφραστος, σε βαθιά περισυλλογή κοιτάζει τα χαρτιά. Ύστερα χαμογελάει και αργά σηκώνει τα μάτια του για να την αντικρίσει.)

Πράγματι έχεις δίκιο. Μπράβο σου, τι να σου πω. Έχω μείνει άναυδος. Τελικά είχε δίκιο η γραμματέας μου. Ήσουν η μόνη άξια για αυτή τη θέση.

ΠΩΛΙΝΑ :

Σας ευχαριστώ πολύ. Και τώρα θα με συγχωρέσετε αλλά βρέχει και πρέπει να βιαστώ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Καληνύχτα.

(έκλεισε το φως)

Επιστροφή στο παρόν.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

Συγνώμη...η γιαγιά σου ήταν η πρώτη γυναίκα μαθηματικός της NASA;

ΠΩΛΙΝΑ:

Ναι.

(χαμογελάει περήφανα)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ :

Τέλειο! Και η δική μου η γιαγιά δούλευε στη NASA.

ΠΩΛΙΝΑ:

Αλήθεια; Πώς και δεν το συζητήσαμε ποτέ; Λες να γνωρίζονταν;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ :

Ποτέ δεν ξέρεις. Άμα δω πάντως τη γιαγιά μου θα τη ρωτήσω.

ΠΩΛΙΝΑ :

Ναι κι εγώ!

Τα κορίτσια μπαίνουν στην πολυκατοικία της Πωλίνας. Ένα μικρό αγόρι τις πλησιάζει. Έχει κι αυτό σκούρη επιδερμίδα. Στρέφεται στην Πωλίνα και την ρωτάει.

ΑΓΟΡΙ:

Συγνώμη, μήπως ξέρεις σε ποιόν όροφο μένει η γιαγιά μου; Την λένε Κ.Β.

Τα κορίτσια αντάλλαξαν ένα βλέμμα όλο νόημα.

ΠΩΛΙΝΑ:

Έλα μαζί μου. Δίπλα μου μένει.

Φτάνουν στο διαμέρισμα και χτυπούν το κουδούνι. Στην πόρτα εμφανίζεται η αγενής γειτόνισσα που πριν λίγες ώρες είχε χαρακτηρίσει ρατσιστικά την Πωλίνα.

ΠΩΛΙΝΑ:

Γεια σας κυρία Β.Κ. Σας έψαχνε ο εγγονός σας.

(χαμογέλασαν πλατιά και μπήκαν στο διαμέρισμά να περάσουν μαζί το απόγευμά τους)

Πίσω στο 1960

Έξω από το ερευνητικό κέντρο βρίσκεται με αναμμένη τη μηχανή ένα αυτοκίνητο. Στο τιμόνι βρίσκεται η γραμματέας. Η Πωλίνα μπαίνει γρήγορα στο αυτοκίνητο για να μην βραχεί.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

Άντε βρε Πωλίνα. Τι κάνεις τόση ώρα;

ΠΩΛΙΝΑ:

Το βρήκα Κατερίνα. Το βρήκα! Ετοιμάσου να στείλουμε τον πρώτο άνθρωπο στο διάστημα!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

Αλήθεια; Μπράβο Πωλίνα! Πάντα πίστευα σε σένα! Αλλιώς δεν θα επέμενα να αναλάβεις εσύ αυτή την δουλειά.

ΠΩΛΙΝΑ:

Σε ευχαριστώ. Μόνο εσύ μου στάθηκες πραγματικά!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

Πάμε να το γιορτάσουμε; Μα τι ρωτάω; Φυσικά και θα πάμε! Πάμε σπίτι μου να πιούμε κρασί και να μου τα πεις όλα αναλυτικά.

ΠΩΛΙΝΑ: Φύγαμε!

Το αυτοκίνητο χάνεται στο βάθος του δρόμου.

Μουσική της εποχής ακούγεται καθώς το αυτοκίνητο χάνεται ανάμεσα σε δέντρα, μέσα στη νύχτα ενώ βρέχει....

ΤΕΛΟΣ